

PRINS ESPEN
DE
ONMOGELIJKE

PRINS ESPEN
DE
ONMOGELIJKE

MARIKE VAN RINGEN

Schrijver: Marike van Ringen

ISBN: 9789402115956

Eerste druk december 2013

Tweede druk februari 2014

Copyright © 2013 Marike van Ringen

Stel je voor...

“Stel je voor!” bulderde koning Abbas. De man stormde als een wilde stier door zijn slaapvertrek met achter hem aan de bediendes, die zo goed en kwaad als het ging hun heer en meester gereed wilden maken voor de nacht.

Koning Abbas was in kwade toestand nogal een beangstigende man: hij gloeide rood van woede, maaide met zijn kolossale vuisten door de lucht terwijl hij brulde als een leeuw.

Ondanks dat dit indruk maakte op de angstige bediendes had het op zijn vrouw geen enkel effect meer: koningin Basma zat al in haar nachtjapon in bed, terwijl ze nog wat laatste steekjes aanbracht op haar borduurwerkje.

“Stel je voor,” beaamde ze, zonder op te kijken van het gedetailleerde bloemenstruikje in haar werk.

“Krankzinnig!” vervolgde koning Abbas.

“Heel krankzinnig,” geeuwde koningin Basma. Ze hield haar borduurwerkje iets van zich af om het resultaat te bekijken. Koning Abbas stond abrupt stil, de bediendes namen deze tijd direct om de man zo snel mogelijk uit zijn tenue te halen. Anders werd het straks nog na middennacht voor ze de koning in zijn pyjama hadden.

“Dit kan toch niet!” schreeuwde hij tegen zijn vrouw. Koningin Basma legde het borduurwerkje op het nachtkastje naast het bed en antwoordde: “absoluut niet.” Daarna gebaarde ze kort naar de bediendes dat zij wel konden gaan.

“De jeugd van tegenwoordig!” koning Abbas greep wanhopig naar zijn haar. “Hé! Waar gaan zij heen?!” Hij gebaarde woest naar de wegsnellende bediendes.

“Tja, de jeugd van tegenwoordig,” koningin Basma maakte nogmaals duidelijk aan de bediendes weg te gaan. Koning Abbas lette al niet meer op hen, hij beende verder, “stel je vóór!”

Hij begon al lopend zelf aan zijn sokken te sjoeren.

“Ja, stel je voor,” koningin Basma zakte onderuit in bed, ze nam een boek van haar nachtkastje om nog wat te lezen: de tirade van haar man was voorlopig nog niet voorbij.

Koning Abbas keek snuivend uit het raam naar zijn koninkrijk dat inmiddels in duister was gehuld.

De kwestie baarde hem ongekennde zorgen. Hij draaide zich om naar zijn vrouw, maar koningin Basma was verzonken in haar boek.

“Luister je wel!” koning Abbas sprong bij haar op het bed en smeed het boek weg, zijn gewicht lanceerde zijn vrouw bijna tegen het plafond.

“Jeetje Abbas!” gilte koningin Basma, “natúúrlijk luister ik.” Koning Abbas krabde zichzelf op het hoofd, “wat moeten we nu?”

Vermoeid zuchtte koningin Basma, ze gleed uit bed om haar boek te halen die aan de andere kant van de kamer was beland.

“Verbied het gewoon lieve, jij bent de koning.”

“Dat heb ik vanmiddag al gedaan! Hij zei nee!” Koning Abbas liet zijn hoofd hangen.

Koningin Basma opende haar boek weer en zocht naar de pagina waar ze gebleven was en schoof in bed, ze duwde haar man met haar voeten van het bed.

“Hij kan duizendmaal ‘nee’ zeggen Abbas maar jij bent de koning.”

Na een aantal porren van zijn vrouw sprong koning Abbas verrukt van het bed en riep: “ik gesel gewoon het idee uit zijn hoofd!”

“Hij is je zoon Abbas!” sprak koningin Basma streng, “je veroordeelt je eigen zoon niet tot een lijfstraf.”

Het idee had koning Abbas erg goed geleken, maar na de correctie van zijn vrouw schoof hij moedeloos onder de dekens aan de andere kant van het bed. “Ik snap de jeugd van tegenwoordig niet meer. Toen wij jong waren, toen was alles

nog makkelijk!"

Koningin Basma mompelde instemmend.

"Onze prinses Chaima, zij heeft onze normen en waarden," verzuchtte koning Abbas over zijn oudste dochter.

"Chaima heeft onze normen en waarden," beaamde koningin Basma, sloot het boek, blies de kaars op haar nachtkastje uit en ging liggen.

Koning Abbas was nog niet in staat te gaan liggen en zat rechtop in bed.

"Bij Darya ging het mis!" beschuldigend priemde hij zijn vinger naar een denkbeeldige prinses Darya, hun tweede kind.

"Ja, daar," verzuchtte koningin Basma vermoeid.

"Uit liefde trouwen!" koning Abbas gebaarde spottend, "wie heeft die onzin bedacht? Ja, Darya heeft die onzin bedacht! Het is toch onzin?"

Koningin Basma schrok wakker, even was ze ingedommeld.

"Absolute onzin," zei ze slaapdronken.

"Ik wist dat we nooit hadden moeten toegeven!" koning Abbas boog zich over zijn vrouw heen, "ik wist het!"

"Jij wist het," geeuwde koningin Basma.

"Dát heeft Espen op dit idee gebracht!" klaagde koning Abbas verder, "waar gaat dit heen?"

Prins Espen, hun derde en laatste kind, tevens hun enige zoon was de oorzaak van de tirade.

"Als we een vierde kind zouden hebben, zou die ongetwijfeld willen trouwen met een ezel, zó krankzinnig!" gromde koning Abbas. "Wat hebben we mis gedaan vrouw!"

"En nú is het klaar!" chagrijnig draaide koningin Basma zich naar haar man. "Morgen verbied je het de jongen opnieuw en luid en duidelijk! Géén discussie, géén nee. Jij bent de koning en zijn vader. Hij zal gehoorzamen!"

Na die woorden wist koning Abbas dat zijn vrouw nog langer wakker houden geen optie was; voor haar was het probleem opgelost. Alleen... het bleef koning Abbas dwars zitten en hij

lag de hele nacht over zijn zoon te peinzen.

In mijn tijd...

“In mijn tijd,” prinses Chaima borstelde afwezig haar lange zwarte haren. Ze zat voor het kaptafeltje in het slaapvertrek van haar en haar echtgenoot. “In mijn tijd zou dit niet eens voorgesteld worden! Dit is krankzinnig!”

Haar echtgenoot borstelde aan de andere kant van de ruimte zijn bijna even lange, blonde haar, voor een eigen kaptafeltje. Chad, een heer van adel, ontving de titel van prins na zijn huwelijk met de beeldschone prinses Chaima, nu vijf jaar geleden.

“Alsof wij een keuze hadden!” prinses Chaima borstelde steeds vuriger haar haar, “ik moest maar eens bij mijn vader aankomen met huwelijksaanzoeken weigeren!”

Prins Chad hield zich zoveel mogelijk stil als prinses Chaima een slechte bui had. Haar ‘passie’, om het zo maar te zeggen, had ze geërfd van haar vader.

Prins Chad ging liever zowel de koning als diens oudste dochter uit de weg in deze toestand.

“Ik kréég jou gewoon,” prinses Chaima smiet de borstel zo heftig op haar kaptafel dat het glas van de spiegel trilde. Ze vlocht haar haar strak ineen, zo strak dat prins Chad zich verbaasde dat ze geen haren uit haar hoofd trok. “En daar had ik geen keus in hoor!”

“Geloof me, ik ook niet,” mompelde prins Chad zacht, hij draaide zijn haar in een stevige knot.

“Wat?” prinses Chaima wendde zich zo abrupt dat ze bijna het kaptafeltje mee om trok.

Prins Chad lachte haar breed toe en corrigeerde zichzelf: “dat dit absoluut niet kan.” Behoedzaam schoof hij van zijn kaptafeltje naar het bed om zijn vrouw verder zo min mogelijk te provoceren.

“Ik deed niet moeilijk. Ik gedroeg mij zoals een vrouw betaamt!” prinses Chaima smiet de dekens opzij zodat ze in

bed kon klimmen.

Gehaast greep prins Chad de dekens voor dat ze aan zijn kant van het bed gleden.

“Waarom pak je altijd alle dekens!” gromde prinses Chaima hem toe en zij trok woest het merendeel van de dekens weer naar zich toe.

“Sorry lieve,” suste prins Chad.

“Ik heb altijd voldaan aan alles en kijk nu wat de rest ervan kan maken!” de woede van prinses Chaima sloeg om. “Zij doen maar wat!”

Ze liet triest haar schouders zakken en het hoofd hangen.

Ongemakkelijk schoof prins Chad heen en weer, hij wist niet goed wat er op dit moment van hem werd verwacht.

Een arm om zijn vrouw heen slaan hield het gevaar in een vuist in zijn snufferd te krijgen. Het niet doen vergrootte de kans misschien nog wel meer vanwege ongevoeligheid.

“Lieve,” prins Chad legde langzaam zijn arm om de schouder van zijn vrouw. Nog voor zijn arm goed en wel lag duwde prinses Chaima hem vinnig opzij.

“Laat me met rust!”

“Al goed lieve,” prins Chad schoof zo ver van haar als het bed dat toeliet.

Elke keer als prins Chad bij zijn vrouw sliep, eindigde hij aan het uiterste puntje aan de andere kant van het bed.

Normaal gesproken sliep het echtpaar niet bij elkaar, alleen de koning en koningin hadden een minimum van één keer per week ingesteld. Dit minimum was in het leven geroepen om de kans op een nageslacht van ‘absoluut onmogelijk’ naar ‘enigszins mogelijk’ om te toveren. Alleen tot dusver was het hen nog niet gelukt ook maar enigszins intiem te zijn, alle verplichte avonden eindigden al vijf jaar zoals nu in onenigheid.

“Die gehele onzin begon met Darya!” tierde prinses Chaima over haar jongere zusje, “zij begon met de nonsens over liefde!”

Prins Chad knikte instemmend. Dat moment kon hij zich nog wel herinneren.

Boos zakte prinses Chaima onderuit in bed met haar armen stug over elkaar.

“Vader had daar nooit mee moeten instemmen! Dit hele krankzinnige idee van Espen komt waarschijnlijk bij haar vandaan!”

“Waarschijnlijk,” beaamde prins Chad.

Prinses Chaima gromde boos: “is dat het enige wat je te zeggen hebt?”

“Sorry lieve,” verzuchtte prins Chad.

“Laat maar!” beet prinses Chaima hem toe, waarna ze met haar rug naar hem toe ging liggen.

Vermoeid wreef prins Chad over zijn voorhoofd. Even schoot de gedachte door hem heen zijn vrouw te herinneren aan hun plicht om nageslacht voort te brengen, maar prins Chad besloot van niet. Hij ging liever snel slapen, dan was hij weer een week van dit nare mens af.

Ik vind het geweldig...

“Ik vind het geweldig!” verzuchtte prinses Darya verrukt.

“Vind je ook niet?”

Ze trippelde energiek heen en weer door haar slaapvertrek en onderbrak haar korte, vlugge passen af en toe met een klein vreugdedansje. Haar gekrulde, zwarte haardos danste vrolijk op en neer.

Haar enthousiasme en passie hadden prins Daris direct gegrepen en hij was op slag verliefd geworden.

Prinses Darya werd elke keer opnieuw een beetje verliefd op haar echtgenoot als ze hem zag. Het vuur in hun huwelijk was na drie jaar nog niet gedoofd.

“Ik weet het niet lieve,” verzuchtte prins Daris, hij was van zichzelf niet zwaar op de hand, maar nu leek hij bedrukt. “Je moeder leek het te begeven!”

“Begeven? Ze ontplofte bijna,” genietend sprong prinses Darya op het bed heen en weer.

Prins Daris borg ondertussen zijn laatste juwelen op in het kistje bij zijn kaptafel.

“Je vader wilde prins Espen volgens mij geselen!” met een bezorgde frons nam hij tegenover prinses Darya plaats op het bed.

“Dat laat moeder nooit toe,” wuifde prinses Darya zijn zorgen weg.

Zodra ze elkaar aankeken, konden ze de drang niet onderdrukken elkaar even een kus te geven.

“Ik vind het geweldig!” juichte prinses Darya, waarschijnlijk was zij de enige ziel in het kasteel op dit moment die in vrolijke staat verkeerde. “Stel je voor!”

“Ik doe mijn best,” bromde prins Daris, terwijl hij onder de dekens kroop.

“Hé!” prinses Darya schoof erbij en knuffelde hem stevig,